

Sygn. akt: I C 64/17 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Maszlanka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Wioletta Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2017 r. w Lidzbarku Warmińskim na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.

przeciwko K. L.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Magdalena Maszlanka

Sygn. akt I C 64/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. L. kwoty 384,64 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 93,74 zł od dnia 18 maja 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., od kwoty 93,74 zł od dnia 15 grudnia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r., od kwoty 98,58 zł od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. od kwoty 98,58 zł od dnia 23 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 384,64 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że dokonywał wznowień dostarczania energii elektrycznej do pozwanego na podstawie zlecenia odbiorcy, gdyż pozwany uregulował zadłużenie, w wyniku którego doszło do wstrzymania dostarczania energii i tym samym powódka zobowiązana była do wznowienia dostaw energii. W dniach 30 kwietnia 2012 r., 27 listopada 2012 r., 14 marca 2014 r. i 4 grudnia 2014 r. zostały wystawione przez powoda faktury VAT z tytułu przerwania i wznowienia dostarczania energii elektrycznej na napięciu nN.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 21 listopada 2016 w postępowaniu upominawczym Sąd uwzględnił powództwo w całości.

Pozwany K. L. zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazał, że nie podpisywał żadnej umowy z powodem, nie otrzymywał faktur za wykonane usługi, nie zdejmował żadnych plomb z wyłączników. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 kwietnia 2012 r. powód wystawił fakturę VAT numer (...) na kwotę 93,47 zł z terminem zapłaty do dnia 17 maja 2012 r.

W dniu 27 listopada 2012 r. powód wystawił fakturę VAT numer (...) na kwotę 93,47 zł z terminem zapłaty do dnia 14 grudnia 2012 r.

W dniu 14 marca 2014 r. powód wystawił fakturę VAT numer (...) na kwotę 98,58 zł z terminem zapłaty do dnia 31 marca 2014 r.

W dniu 4 grudnia 2014 r. powód wystawił fakturę VAT numer (...) z terminem zapłaty do dnia 22 grudnia 2014 r.

(faktury VAT – k 16-19)

Pismem z dnia 12 stycznia 2016 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 384,64 zł.

(przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 12 stycznia 2016 r. - k. 20)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie przedłożonych przez powoda dowodów, zauważając, że, wobec stanowiska pozwanego i podniesionych przez K. L. zarzutów, nie mogą one prowadzić do uwzględnienia roszczenia.

Stosownie do art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. D.U. 2017, poz. 220) w brzmieniu obowiązującym do dnia 10 września 2013 r., przedsiębiorstwa energetyczne, o których mowa w ust. 1, mogą wstrzymać dostarczanie paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w przypadku, gdy odbiorca zwleka z zapłatą za pobrane paliwo gazowe, energię elektryczną lub ciepło albo świadczone usługi co najmniej miesiąc po upływie terminu płatności, pomimo uprzedniego powiadomienia na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczenia dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. Jak zaś stanowi art. 6 ust. 3B ustawy, przedsiębiorstwo energetyczne jest obowiązane do bezzwłocznego wznowienia dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, wstrzymanego z powodów, o których mowa w ust. 3 i 3a, jeżeli ustaną przyczyny uzasadniające wstrzymanie ich dostarczania. Na gruncie przytoczonej regulacji ukształtowało się stanowisko, że samo istnienie zadłużenia nie jest wystarczające dla wstrzymania dostarczania energii elektrycznej, konieczne jest bowiem jeszcze należyte poinformowanie odbiorcy o wysokości zadłużenia i o skutkach braku uiszczenia należności. Aby można było uznać, że zaistniały podstawy do wstrzymania dostaw energii elektrycznej w oparciu o art. 6 ust. 3a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1059), spółka powinna na piśmie powiadomić zainteresowanego o zamiarze wypowiedzenia każdej z umów z osobna, wskazując kwotę niezapłaconej należności wynikającej z danej umowy i wyznaczając dodatkowy, dwutygodniowy termin na jej uiszczenie (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyrokach z dnia 18 czerwca 2013 r., VI ACA 1361/12 i z dnia 14 grudnia 2012 r. w sprawie VI ACA 403/12).

Od dnia 12 września 2013 r. kwestię przerwania i wznowienia dostaw energii reguluje art. 6b ustawy, który w ust. 2 stanowi, że przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii, na żądanie sprzedawcy paliw gazowych lub energii wstrzymuje, z zastrzeżeniem art. 6 k.c., dostarczanie paliw gazowych lub energii, jeżeli odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności. Przedsiębiorstwo energetyczne, któremu odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, powiadamia na piśmie odbiorcę paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym o zamiarze wstrzymania dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, jeżeli odbiorca ten nie ureguluje zaległych i bieżących należności w okresie 14 dni od dnia otrzymania tego powiadomienia (art. 6b ust. 3). Z kolei art. 6b ust. 5 stanowi, że przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązane niezwłocznie wznowić dostarczanie paliw

gazowych, energii elektrycznej lub ciepła wstrzymanego z powodów, o których mowa w ust. 1, 2 i 4, jeżeli ustaną przyczyny uzasadniające wstrzymanie ich dostarczenia.

Zarówno art. 6 w brzmieniu do 10 września 2013 r. jak i art. 6b odnoszą się do obowiązków odbiorcy, którym zgodnie z art. 3 ust. 13, jest każdy kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym.

W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał żadnej przesłanki odpowiedzialności pozwanego. Nie udowodnił, że K. L. zawarł umowę z przedsiębiorstwem energetycznym, a zatem był odbiorcą w rozumieniu art. 3 ust. 13 ustawy. Powód nie dowiódł też, że zaistniały przesłanki do przerwania dostawy energii (że pozwany zwlekał z zapłatą za świadczone usługi : w odniesieniu do zdarzeń z 2012 r. - pomimo uprzedniego powiadomienia na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczenia dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności, a odniesieniu do zdarzeń z 2014 r. - co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności i pomimo powiadomienia go na piśmie o zamiarze wstrzymania dostarczenia energii elektrycznej i nieuregulowania zaległych i bieżących należności w okresie 14 dni od dnia otrzymania tego powiadomieni). Powiadomienie o zamiarze wstrzymania dostawy energii jest szczególnie istotne z uwagi na uprawnienia reklamacyjne przysługujące odbiorcy, które zostały uregulowane w art. 6c ustawy. Skorzystanie z nich wyłącza bowiem możliwość przerwania dostaw energii do czasu rozpoznania reklamacji. Powód nie wykazał też, aby dokonywał wznowienia dostaw energii. Jedynym dokumentem jest zlecenie z dnia 7 marca 2014 r., które zostało przedłożone w kopii, a nadto jest wewnętrznie sprzeczne.

Podkreślić też trzeba, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że faktura stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne, tak co do istnienia, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności zmierzających do spełnienia świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1987 roku IV CR 461/86, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 roku, III CZP 56/92, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2001 roku, I CKN 323/99). Faktura, jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi jednak dowodu wykonania umowy w sposób uzasadniający żądanie zapłaty wynagrodzenie. Dłużnik zobowiązany jest świadczyć to, co stwierdzono w dokumencie rozliczeniowym, gdy wynika to z istniejącego stosunku zobowiązaniowego. Powód w niniejszym postępowaniu nie przedstawił dowodu na istnienie stosunku zobowiązaniowego z pozwanym. Zbędnym było zatem odnoszenie się do zarzutu przedawnienia roszczenia sformułowanego w sprzecznie od nakazu zapłaty. W tym stanie rzeczy powództwo należało oddalić.